

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ thứ Bảy, ngày 06/05/2023

NỘI DUNG HỌC TẬP “TỊNH KHÔNG PHÁP SƯ GIA NGÔN LỤC”

“CHƯƠNG II: PHƯƠNG PHÁP TU TRÌ NIỆM PHẬT”

NÓI RÕ CÁC PHÁP TU TRÌ (PHẦN TÁM)

Người tu học Phật pháp phải có tâm kiên nhẫn, tâm vĩnh hằng bất biến đối với việc tu học Phật pháp. Chúng ta muốn có tâm vĩnh hằng bất biến đối với việc tu học Phật pháp thì chúng ta phải có Thầy tốt, bạn lành. Nếu chúng ta ở gần những người tâm ý qua loa, dễ thối tâm thì chúng ta cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Xung quanh chúng ta có rất nhiều chúng sanh ở tầng không gian khác, có những người thế gian bị chúng sanh ở tầng không gian đến báo oán nên cuộc sống của họ vô cùng khổ. Nhờ câu “*A Di Đà Phật*” thì họ mới có thể vượt qua những khổ đau trong cuộc sống. Mấy hôm gần đây, tôi đến một gia đình, người vợ nói, gia đình họ đã trải qua khoảng thời gian vô cùng đau khổ vì oan gia trái chủ. Trong lúc khổ cùng tận đó, họ làm theo lời khuyên đó là phải chân thành sám hối, chân thành niệm Phật, chân thành trong cách đối nhân xử thế tiếp vật nên họ đã thay đổi được hoàn cảnh.

Nhà Phật nói: “*Thân người khó được, Phật pháp khó nghe*”. Đây là lời cảnh báo đối với chúng ta. Chúng ta có được thân người khỏe mạnh, gặp được Phật pháp không dễ dàng nhưng chúng ta lại thường xem thường điều này. Ngày nào chúng ta cũng được học Phật pháp nên chúng ta cảm thấy chán trong khi nhiều chúng sanh ở tầng không gian khác muốn học Phật pháp cũng không có cơ hội. Nếu chúng ta không dũng mãnh, tinh tấn thì khi nhân quả đến chúng ta sẽ không còn cơ hội.

Hòa Thượng từng nói, chúng ta có chướng ngại là do bệnh tâm sinh lý, do oan gia trái chủ hoặc do nghiệp chướng nhiều đời. “*Oan gia trái chủ*” là chúng sanh có mối hận đối với chúng ta. Chúng ta gây phiền, gây khổ cho người khiến họ thù hận chúng ta thì khi họ chết đi họ sẽ tìm cách báo thù chúng ta. Nhiều chúng sanh tầng không gian khác rất ngoan cố. Họ không tin Phật Bồ Tát nhưng lòng chân thành, từ bi của chúng ta có thể cảm được họ, Tôi đã thấy rất nhiều chúng sanh tầng không gian khác mong được học phép tắc người con, học chuẩn mực làm người.

Chúng ta có thân nhưng chúng ta xem thường việc học Phật, học chuẩn mực đạo đức Thánh Hiền. Chúng sanh ở tầng không gian khác đưa ra một vài tín hiệu để chúng ta biết họ quan tâm đến việc học chuẩn mực đạo đức làm người. Họ không được học chuẩn mực làm người nên họ không được làm người, họ rất khổ. Chúng ta có được thân người chúng ta phải cố gắng làm một người chuẩn mực. Nếu chúng ta mất thân người thì

chúng ta rất khó có lại được. Có những chúng sanh đã mất thân người quá lâu nên họ không còn biết mình đã từng có thân người, không nhớ tên mình vì họ đã mất thân người vài trăm năm, vài nghìn năm.

Chúng ta có gia đình, có bạn bè đồng nghiệp, cuộc sống của chúng ta có nhiều niềm vui, nếu chúng ta nhìn thấy những người không có gia đình, bạn bè thì chúng ta thấy cuộc sống của họ rất khổ. Chúng sanh ở tầng không gian khác không có thân, họ luôn mang trong lòng sự ngoan cố, tâm oán hận vì không có người khai thông.

Chúng ta được sống, được hy sinh phụng hiến, phục vụ người khác đó chính là sự hạnh phúc. Chúng ta phải trân trọng vì chúng ta có thời gian, có sức khỏe, có lý trí để làm những việc lợi ích cho người. Hòa Thượng nói: **“Khi hơi ấm còn ở trong tay, khi linh hồn còn ở trong thân tứ đại thì chúng ta phải mau làm việc tốt”**. Khi cơ thể không còn hơi ấm, linh hồn rời khỏi thể xác thì chúng ta muốn làm việc tốt cũng không được.

Hôm qua, Hòa Thượng nhắc chúng ta: **“Phật pháp từ xưa đến nay chú trọng thực hành, chúng ta phải làm cho được”**. Chúng ta làm việc nhỏ hay việc lớn chúng ta đều dùng một mảnh tâm chân thành. Tổ Ấn Quang dạy chúng ta: **“Chỉ thành cảm thông”**. Trên thông với chư Phật, dưới thông với tất cả chúng sanh, cả chúng sanh ở tầng thấp. Những chúng sanh ở tầng thấp họ luôn cảm thấy đói khổ, họ được ăn rồi nhưng họ vẫn muốn được ăn thêm, chúng sanh ở tầng không gian thấp họ vẫn cảm nhận được tâm chúng ta. Tâm chúng ta **“Chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, chánh giác, từ bi”** thì chúng ta sẽ trên cảm thông với chư Phật, dưới cảm thông với tất cả chúng sanh.

Hòa Thượng nói: **“Hàng ngày, người thế gian cảm thấy những việc việc bấp núc như nấu cơm, rửa bát, lau nhà, rất khổ nhọc. Người giác ngộ, khi làm việc họ luôn cảm thấy vui vì đó là họ đang thực hành “Lục Độ”, đang tu Bồ Tát Đạo, đang thực hành Bồ Tát Hạnh, đang tu Giới – Định – Tuệ. Điều quan trọng là cách dụng tâm chúng ta”**. Chúng ta biết cách dụng tâm thì chúng ta giống như Bồ Tát đang làm việc. Nếu chúng ta không biết dụng tâm thì chúng ta sẽ cảm thấy vô cùng khổ sở.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta chỉ cần thay đổi quan điểm, suy nghĩ của mình thì đời sống của chúng ta cũng giống như đời sống của Phật Bồ Tát. Trên Kinh Phật dạy, chúng ta muốn có đời sống an vui, hạnh phúc thì chúng ta phải thay đổi tâm, thay đổi cách nghĩ”**. Chúng ta được nghĩ vì người khác, được làm vì người khác đó là niềm hạnh phúc nhất của chúng ta. Hòa Thượng nói: **“Chúng ta sinh ra là để phục vụ người khác”**. Câu nói này đơn giản nhưng chúng ta muốn làm được thì không đơn giản!

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải tu hành ngay trong đời sống hàng ngày, trong đời nhân xử thế tiếp vật, đây là cơ hội để chúng ta hy sinh phụng hiến. Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác cũng chính là chúng ta tu ngay trong cuộc sống hàng ngày. Người không hiểu chuyện thì họ sẽ cho rằng những việc trong đời sống làm họ vô cùng khổ, họ muốn rời khỏi gia đình, muốn bỏ việc. Đây là chúng ta đang mê. Người giác ngộ**

thì họ biết hoàn cảnh sống là nơi để tu bố thí, tu xưng tán, tu nhẫn nhục, tu thiền định, tu trí tuệ. Mê thì khổ, Giác thì vui. Mê và ngộ hoàn toàn khác nhau ở chỗ này!”.

Hòa Thượng nói: ***“Nhà Phật dạy chúng ta tu phước và tu huệ. Người có phước huệ viên mãn thì được gọi là Đấng Lương Túc Tôn”***. “Đấng Lương Túc Tôn” là đấng phước đức, trí tuệ đầy đủ. Không phải chúng ta bố thí một chút tiền cho người thì đó mới là chúng ta tu phước, chúng ta có cơ hội làm việc chính là chúng ta đang tu phước. Nếu chúng ta không được làm việc thì chúng ta tu phước ở đâu? Hàng ngày, chúng ta tu phước được rất ít nhưng chúng ta tiêu phước báu rất nhiều. Chúng ta vẫn đang lãng phí tiền của, thời gian, sức khỏe của chính mình.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta tu phước bằng cách chúng ta nghĩ nhiều, làm nhiều việc cho chúng sanh, chúng ta quên đi chính mình vì chúng sanh. Người như vậy là người có đại phước báu”***. Điều này tôi có cảm nhận rất sâu sắc. Chúng ta có thể quên đi chính mình vì chúng sanh thì mọi việc chúng ta làm đều sẽ suôn sẻ.

Hòa Thượng nói: ***“Mỗi niệm vì chính mình lo nghĩ, vì chính mình mà làm thì đó là đại ác”***. Chúng ta đều vì mình mà lo nghĩ, mà làm thì khi mất đi chúng ta trở thành con Ma ngoan cố, chúng ta không muốn cho ai thứ gì. Tiền thân của Thích Ca Mâu Ni Phật trong đời quá khứ cũng từng bị đọa Địa ngục, khi Ngài nhìn thấy người bên cạnh đang thọ khổ thì Ngài khởi ý niệm muốn thọ khổ thay cho họ. Sau khi khởi ý niệm vì người khác thì Ngài liền được thoát khỏi cảnh giới Địa Ngục. Khi Ngài Mục Kiền Liên nhìn thấy mẹ là bà Thanh Đề phải chịu cảnh đói khát trong cõi Ngạ Quỷ, Ngài đã dùng cơm cúng dường Mẹ. Mẹ của Ngài dùng tay che bát cơm để chúng sanh khác không ăn mất, bà khởi tâm tham nên chính bà cũng không thể ăn được cơm đó. Nếu bà phát tâm chia sẻ cơm với chúng sanh khác thì cảnh Địa ngục sẽ tan biến. Tâm niệm của chúng ta khác nhau sẽ làm các cảnh giới biến hiện ra khác nhau. Thầy Thái cũng kể, trong bữa ăn ở Địa ngục, mọi người đều tranh giành đồ ăn nên không ai có thể ăn được. Bữa ăn ở Thiên đường mọi người đều gấp thức ăn cho nhau nên ai cũng hoan hỷ. Phật dạy chúng ta phải mở rộng tâm lượng, phải hành bố thí nếu chúng ta không làm như vậy thì khi chúng ta mất đi thân người chúng ta sẽ trở thành những con Ma ngoan cố.

Hòa Thượng nói: ***“Chúng ta xả tài thì chúng ta có phước nhưng điều quan trọng là khi chúng ta làm, chúng ta không dính mắc. Nếu chúng ta dính mắc thì chúng ta chỉ có phước báu nhỏ, chúng ta lìa tướng, không dính mắc thì chúng ta sẽ có công đức. Chúng ta phải xả cả ngoại tài và nội tài. Nội tài là tinh thần, năng lực của chúng ta. Chúng ta vì chúng sanh phục vụ vô điều kiện thì đó là chúng ta xả nội tài. Chúng ta làm nhưng chúng ta không cầu báo đáp, chúng ta vì xã hội, vì đại chúng phục vụ vô điều kiện đây chính là Bố Thí Ba La Mật”***. “Bố Thí Ba La Mật” chính là bố thí đáo bỉ ngạn. Hòa Thượng nói: ***“Việc tốt cần làm, nên làm, không công, không đức”***. Chúng ta không vì người nào, không vì phước báu mà làm. Người nào có thể lìa tướng thì người đó mới có thể vãng sanh.

Tôi không có ngoại tài nhưng tôi bố thí nội tài. Tôi đến các nơi để động viên, thúc đẩy với mọi người phát tâm phục vụ chúng sanh vô điều kiện. Hôm qua, khi tôi đang trên đường về, có người nhắn tin cho tôi, họ đang dự định nấu cháo tặng những người khó khăn, tôi cảm thấy rất vui, tôi đã động viên và đóng góp một chút tài lực cùng họ. Tôi nghĩ đến người bệnh có thể được ăn no, có được sự đồng cảm với người khác nên tôi cảm thấy rất vui. Người thế gian sợ nghèo nhưng chúng ta sợ giàu. Hòa Thượng nói: “**Tích tài tán đạo**”. Tiền tài thế gian là hoạch tài, tán tài. Thật tài là phước báu, âm đức. Chúng ta có nhiều tiền của thì chúng ta dễ mất đi đạo tâm.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!